

Forslag

til

Lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

(Om ophævelse af beskatning med ligningsprocent).

Fremsat den 16. december 1964 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov vedrørende personlig skat til kommunen, jfr. lovbekendtgørelse nr. 84 af 20. marts 1964, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 2, sidste punktum, ændres ordene „med 50 delelige kronebeløb“ til: „med 100 delelige kronebeløb“.

2. § 9 a, affattes således:

„§ 9 a. I andre kommuner end de i § 9 omhandlede beregnes den kommunale indkomstskat af personer efter bestemmelserne i stk. 2-4 med en for alle kommunens skatteydere fælles procent (beskatningsprocenten).

Stk. 2. Den indkomst, hvoraf skatten beregnes (skalaindkomsten), fremkommer ved, at den indkomst, der efter § 8 skal lægges til grund ved påligning af skat til kommunen, nedsættes og afrundes efter reglerne i § 9, stk. 2.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan dog for et skatteår ad gangen bestemme, at det i § 9, stk. 2, a), omhandlede personfradrag kun skal udgøre 4.000 kr., 3.500 kr. eller 3.000 kr. for skatteydere, der ved beregning af skat til staten stilles som familieforsørgere. For andre skatteydere udgør personfradraget i så fald henholdsvis 2.500 kr., 2.000 kr. og 2.000 kr. I nedennævnte kommuner skal personfradraget dog altid udgøre de i § 9, stk. 2, a), angivne beløb:

a) De købstadkommuner og sønderjyske flækker, der ved den senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling havde mindst 4.000 indbyggere.

b) Omegnskommuner til de under a) nævnte købstæder og flækker, for så vidt de ved den senest forud for ligningens fore-

tagelse offentliggjorte almindelige folketælling havde mindst 500 indbyggere, bosat i forstadsbebyggelser.

c) Øvrige sognekommuner, der ved den senest forud for ligningens foretagelse offentliggjorte almindelige folketælling havde mindst 3.000 indbyggere, bosat i bymæssige bebyggelser.

Stk. 4. Beskatningsprocenten udfindes på følgende måde: Det beløb, kommunen — efter at udskrivningen af kommunal grundskyld er fastlagt — ifølge det vedtagne overslag ialt skal udskrive som kommunal indkomstskat, eventuelt med et efter kommunalbestyrelsens skøn fastsat tillæg på indtil 10 pct. til imødegåelse af afgang, multipliceres med 100. Det fremkomne beløb divideres med summen af skala-indkomsterne. Beskatningsprocenten, der skal anføres på skattekvitteringen, beregnes med 1 decimal. Fremkommer der ved beregningen flere decimaler, bortkastes disse, og den første decimal forhøjes med 1.“

3. § 9 b udgår.

4. § 10, stk. 5, affattes således:

„Stk. 5. Lister over skatteydernes navne og de beregnede kommuneskattebeløb må ikke fremlægges offentligt, og offentliggørelse i pressen eller på anden måde af sådanne lister eller dele heraf må ikke finde sted.“

5. § 10, stk. 6, udgår.

6. §§ 11-13 udgår.

7. § 29, stk. 4, affattes således:

„Stk. 4. Skatten i henhold til stk. 1-3 svares af den pågældende indtægt med kommunens skatteprocent.“

§ 42, stk. 6, affattes således:

„Stk. 6. Undlader nogen at opfylde de ham efter nærværende paragraf påhvilende pligter, straffes han med bøde.“

§ 2.

Loven finder anvendelse fra og med skatteåret 1965-66.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 66 af 9. marts 1959 om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen m.v. blev der med virkning fra og med skatteåret 1959-60 gennemført en ændring af reglerne for opholdskommuneskattens beregning. Efter de nye beregningsregler udskrives der nu opholdskommuneskat efter 3 forskellige systemer.

I hovedstadsområdet beregnes kommuneskatten på grundlag af en progressiv rateskala, jfr. kommuneskattelovens § 9, der angiver skattens grundbeløb på de enkelte skalaindkomstrin. De kommuneskattebeløb, der påhviler skatteyderne, beregnes af grundbeløbene med den procent, som kommunens *udskrivningsprocent* for det pågældende skatteår angiver.

I købstæderne, visse omegnskommuner til disse, samt i større bymæssige sognekommuner, jfr. lovens § 9 a, beregnes kommuneskatten med en for vedkommende skatteår i den pågældende kommune fastsat *beskatningsprocent* af skatteydernes skalaindkomster. Skalaindkomsten fremkommer — ligesom i hovedstadsområdet — ved, at der fra den enkeltes ansatte skattepligtige indkomst trækkes et personfradrag, der udgør 4.500 kr. for skatteydere, der ved beregningen af skat til staten stilles som familieforsørgere, og 2.500 kr. for andre skatteydere, samt et hustrufradrag efter de ved statskattens beregning gældende regler. I de mindre købstæder (under 4.000 indbyggere) samt disses omegnskommuner kan det for et skatteår ad gangen bestemmes, at personfradraget kun skal udgøre 4.000 kr., 3.500 kr. eller 3.000 kr. for forsørgere og henholdsvis 2.500 kr., 2.000 kr. og 2.000 kr. for andre skatteydere.

I de øvrige sognekommuner anvendes fortsat beskatning med *ligningsprocent*, medmindre sognerådet beslutter at overgå til at beregne kommuneskatten med *beskatningsprocent*, jfr. lovens § 9 b. I så fald gives der ligeledes hustrufradrag efter statskattelovgivningens regler samt personfradrag efter de for de mindre købstæder m. v. gældende regler. Træffes der ikke af sognerådet beslutning om anvendelse af *beskatningsprocent*, beregnes kommuneskatten derimod som nævnt med vedkom-

mende kommunes *ligningsprocent*. Forinden *ligningsprocenten* anvendes på de skattepligtige ansatte indkomster, nedsættes disse med hustrufradrag, for så vidt sognerådet har truffet beslutning herom, hvorhos indkomsten for hver enkelt skatteyder forhøjes eller nedsættes „efter lejligheden“. Forhøjelsen kan højst udgøre 50 pct. og nedsættelsen højst 90 pct. Personer, hvis skattepligtige indkomst efter eventuelt hustrufradrag ikke overstiger 1.800 kr. og 1.200 kr. for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere, svarer dog ikke skat. Efter de anvendte *ligningsskalaer* nedsættes små indkomster med 90 pct., 80 pct., 70 pct. o.s.v., således at de procentvise nedsættelser aftager, efterhånden som indtægten forøges, og på indtægtstrin, der i almindelighed for forsørgere ligger mellem 5.000 kr. og 8.000 kr. og for ikke-forsørgere mellem 3.000 kr. og 5.000 kr. (*ligningsskalaernes „nulpunkter“*), ophører nedsættelserne. For indtægter, der ligger over „nulpunktet“, forhøjes indtægtsbeløbene med procenter, der er højere, jo større indtægten er. Forhøjelsen må som nævnt ikke overstige 50 pct., og denne forhøjelse sætter normalt ind på indtægtstrin, der ligger mellem 15.000 kr. og 20.000 kr. for forsørgere og mellem 10.000 kr. og 15.000 kr. for ikke-forsørgere (*ligningsskalaernes „toppunkter“*).

Denne skatteberegningstype (den såkaldte „lejlighedsbeskatning“), der savner beskatningsprocentsystemets klarhed, muliggør beskatning af yderst ringe indtægter og virker særlig uheldig i de tilfælde, hvor små indtægtsforøgelser bringer indtægten op over en af *ligningsskalaens* indtægtsgrænser, og hvor skattestigningen endog kan blive større end selve indtægtsforøgelsen.

Medens kun 69 sognekommuner for skatteåret 1964-65 stadig anvender beskatning med *ligningsprocent*, anvendes *beskatningsprocent* for samme skatteår i 1.095 sognekommuner i henhold til sognerådets beslutning herom, jfr. lovens § 9 b, stk. 1, samt obligatorisk efter loven i 73 sognekommuner og i 86 købstæder og flækker. For skatteåret 1963-64 var tallet af kommuner, der anvendte *ligningsprocent*, 110 og for skatteåret 1962-63 307.

Under hensyn til de med „lejlighedsbeskatning“ forbundne ulemper foreslås det ved nærværende lovforslag at gøre anvendelse af beskatningsprocent ved opholdskommuneskattens beregning obligatorisk for samtlige landets kommuner (bortset fra kommunerne i hovedstadsområdet) fra og med skatteåret 1965-66.

Endvidere foreslås der ved nærværende lovforslag af praktiske grunde en ændring af afrundingsreglerne ved skalaindkomstens fastsættelse samt en i det væsentlige redaktionel ændring af formuleringen af straffebestemmelsen i forbindelse med arbejdsgiverens ansvar i sager vedrørende løntilbageholdelse for skatterestancer.

Der henvises iøvrigt til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Bemærkninger ad § 1.

Til nr. 1.

Efter de gældende bestemmelser nedsættes skalaindkomsten i kommuner, der anvender udskrivnings- eller beskatningsprocent, til nærmeste med 50 delelige kronebeløb, inden skatteberegningen foretages, hvilket svarer til, hvad der gælder for statsskattens vedkommende. Nærværende forslag er i overensstemmelse med den i forslaget til udskrivningslov for skatteåret 1965-66 indeholdte ændring af statsskattelovens afrundingsregel, hvorefter afrundingen for så vidt angår statsskatten — for at lette skatteberegningen — fremtidig skal ske til nærmeste lavere med 100 delelige kronebeløb. Den formindskelse af summen af skalaindkomsterne, der herved indtræder, vil skønsmæssigt medføre et provenutab for kommuneskattens vedkommende på ca. 6 mill. kr., der imidlertid vil kunne dækkes ved en uvæsentlig forhøjelse af udskrivnings- eller beskatningsprocenterne.

Til nr. 2-3.

Ophævelsen af den i kommuneskattelovens § 9 b, stk. 2-4, omhandlede „lejlighedsbeskatning“ vil som anført betyde, at samtlige sognekommuner — i lighed med købstæderne — skal beregne opholdskommuneskat med en for alle kommunens skatteydere fælles procent (beskatningsprocenten) af den del af indtægten, der overstiger de faste bundfradrag (personfradrag og hustrufradrag). De sognekommuner, der herefter skal overgå til beskatningsprocent, kan vælge mellem 4 sæt personfradrag, nemlig 4.500 kr./2.500 kr., 4.000 kr./2.500 kr., 3.500 kr./2.000 kr. og 3.000 kr./2.000 kr. for på den ene side familieforsørgere og på den anden side andre skatteydere. Det er vel sandsynligt, at de

her nævnte sognekommuner — i lighed med størsteparten af de sognekommuner, der allerede frivilligt er overgået til beskatningsprocent — for det kommende skatteår vælger at anvende det laveste af de 4 sæt personfradrag. Medens det har beroet på vedkommende sogneråds beslutning, hvorvidt der ved ligningsprocent-beskatningen skulle indrømmes hustrufradrag i tilfælde, hvor hustruen har selverhverv, skal hustrufradrag efter statskattens regler altid ydes ved beskatning med beskatningsprocent.

Ophævelsen af ligningsprocentssystemet har nødvendiggjort en vis omredigering af kommuneskattelovens § 9 a om beskatningsprocentssystemet. Det foreslås at bibeholde den hidtidige adgang for mindre købstæder og sognekommuner til for et skatteår ad gangen i stedet for det „normale“ personfradrag på 4.500 kr./2.500 kr. for henholdsvis forsørgere og andre skatteydere, at vælge et af de 3 lavere personfradragssæt.

Til nr. 4-6.

Bestemmelserne om den årlige fremlæggelse af ligningen og om adgangen til indsigelser imod den fremlagte ligning vedrører kun de sognekommuner, der anvender ligningsprocent. Disse kontrolforanstaltninger, der står i forbindelse med den adgang til mere eller mindre skønsmæssige forhøjelser eller nedsættelser, som beskatningen „efter lejligheden“ giver, gælder ikke — og kan heller ikke anses for påkrævet — ved anvendelsen af beskatningsprocentssystemet, der ikke i det enkelte tilfælde åbner mulighed for skønsmæssig skatteberegning. Uanset ophævelsen af kommuneskattelovens §§ 11-13 skal sogne- og amtsråd, uden at udtrykkelig bestemmelse herom kan anses fornøden, også for tiden efter den 1. april 1965 behandle og træffe bestemmelse i eventuelle klagesager vedrørende tidligere skatteår i overensstemmelse med de hidtil gældende regler.

Til nr. 7.

Ændringen er redaktionel og en følge af, at ligningsprocentssystemet ophæves. Uegentlig erhvervs-skat af udlændinges, offentligt skiftede dødsboers og statsinstitutioners indtægt ved erhvervsvirksomhed i kommuner her i landet, svares herefter altid med vedkommende kommuneskatprocent, om hvis beregning henvises til kommuneskattelovens § 17.

Til nr. 8.

Denne ændring er af redaktionel karakter. Ifølge bestemmelsen i kommuneskattelovens § 42,

stk. 6, straffes den arbejdsgiver, der undlader at opfylde de ham påhvilende pligter i henhold til § 42 (tilbageholdelse i hos ham ansatte personers løn til dækning af skatterestancer), med bøder fra 10 kr., der tilfalder statskassen, således at sager herom behandles som politisager. I overensstemmelse med de af straffelovrådet i dets betænkning af august 1964 om konfiskation s. 53-55

anførte synspunkter, hvorefter bl.a. straffebestemmelser indeholdende faste bødeminima må anses for mindre hensigtsmæssige, foreslås det i § 42, stk. 6, indeholdte bødeminimum på 10 kr. ophævet, ligesom reglerne om, at bøderne tilfalder statskassen, og at sagerne behandles som politisager, foreslås ophævet som overflødige.